

David contra Goliat, a la Selva o a l'Empordà

Tot i que tant a la Selva com a l'Empordà són prou trempats a l'hora de trinxar el seu litoral, em penso que els selvatans hem estat els més efectius. Ho facilitava el fet que vàrem començar aviat i que tenim tan sols tres municipis ran de mar, però tanmateix eren unes costes d'una bellesa tan brava que per trossejar-les ha calgut una certa dedicació i constància, i tot just ara ho estem aconseguint del tot. A Lloret quedava la llesca mengívola de Cala Boadella, fins que ben aviat serà només un rosegó pelat entre l'aigua i el ciment: la urbanització ja degluteix la molla flonja feta de pinedes i camps, per aturar les dents just davant dels jardins noucentistes de Santa Clotilde. El pa de crostó tan ric amb què van néixer els lloretencs aviat serà cruspit. A Blanes, Pinya de Rosa, un gran entrepà vegetal que ha resistit massa temps sense queixalada, si res no ho atura, s'ha de convertir en un mini sense tomàquet. Els blanencs s'han organitzat per contestar la iniciativa, però no em consta que a Lloret els sàpiga gaire greu l'últim berenar, com si fossin conscients que la gallina dels ous d'or ja és morta i només poden aprofitar la darrera truita daurada.

Aquesta displicència de la ciutadania selvatana contrasta amb la capacitat de resposta dels empordanesos davant d'agressions similars. La campanya «Salvem l'Empordà» i l'aparició més recent de l'Assemblea Socioambiental del Baix Empordà demostra que a les comarques veïnes la consciència ecològica i la capacitat de mobilització ciutadana encara estan prou despertes com per fer de David valent davant d'un Goliat tant o més fomit que fa vint, trenta o quaranta anys. I si el litoral empordanès també ha sofert mutilacions importants, en aquesta lluita desigual bé cal recordar alguns cops de fona ben donats i que permeteren, per exemple, la protecció dels aiguamolls de l'Empordà. Hi deu haver prou raons històriques i sociològiques de la diferent capacitat de resposta de dues societats civils més o menys similars. D'una banda, potser, la tradició associativa empordanesa, històricament més rica: val a dir, a tall d'exemple, que l'Assemblea Sociambiental del Baix Empordà s'ha format amb l'agrupació de deu entitats conservacionistes, xifra que costaria de trobar a la Selva. De l'altra, i continuant la sociologia de cafè, la manca d'una capitalitat clara, i potser també la rêmora històrica del caciquisme, han conformat a la Selva un paisatge social no tan similar als seus veïns empordanesos com apuntàvem abans.

Josep Pujol i Coll

que hi havia, ara n'hi deuen sobreviure una cinquantena; el *rec continu* d'aigua que humitejava tanques i altres elements vegetals, un mal dia va estroncar-se; en ser el sòl del Parc-Bosc un pla lleugerament inclinat, hom ha deixat que la pluja s'endugués indolentment la terra i que els pins anessin ensenyant més i més els nervis de les arrels; en fi, els arbres, les fonts, els caminets, el mobiliari, les tanques vegetals no han tingut la cura que mereixien. Ara l'Ajuntament vol intervenir-hi i s'ha aixecat a Figueres una

considerable polseguera per dues raons: la barfada electoralista que tot ho haurà d'envair (s'apropen les municipals), i el desacord de l'oposició municipal, però també de tècnics i ciutadans, amb el projecte del consistori. Quedem-nos en la segona.

El projecte de Manuel Colominas que defensa l'alcaldia pretén, en síntesi, introduir modificacions importants en l'estructura i contingut del parc: hom ha parlat de canvis de tanca vegetal, supressió de xiprers, canvi de pins per alzines, canvis en els accessos, etc., en definitiva,

segons els opositors, el jardí mediterrani que havia ideat Ricard Giralt quedaria desnaturalitzat, quan, per contra, caldria una restauració molt més respectuosa amb el projecte inicial, ja que el Parc-Bosc de Figueres és un dels set jardins mediterranis que queden a Catalunya, i que hauria d'estar sota protecció de la Generalitat una vegada catalogat com a Jardí Històric. L'equip de govern defensa la tesi més intervencionista perquè, diu, la Figueres d'avui no és pas la dels anys vint: el Parc-Bosc ha quedat voltat de cases, la nova ciutadania demana un altre tipus d'equipament, etc.

L'oposició política municipal, que ha contractat tècnics en jardineria per assessorar-se sobre què pot ser idoni i les alternatives, porten a terme una campanya de recollida de firmes que, sota el lema de «Salvem el Parc-Bosc», han de reclamar respecte per al dit jardí; l'Ajuntament, apressat per poder inaugurar ni que sigui una part del nou parc abans de les eleccions, ha creat un Grup de Treball, qualificat per l'oposició de «maquillatge lamentable i tardà», que vetllarà per les obres. Unes obres que, amb exactitud, no se sap en què consistiran, perquè l'Ajuntament ha efectuat canvis en el projecte inicial a causa del fort desacord que oposició i ciutadania han manifestat. Fins i tot en aquest moment (24 de setembre) algun membre del Grup de Treball ja ha mostrat el seu desacord sobre les proposicions de l'actuació.

Joan Ferrerós